

Ὀκτώβριος

Κυριακή 3η Ὀκτωβρίου 2021

Κυριακή Β' Λουκᾶ

(Λκ. στ' 31 – 36)

*«εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς,
ποία ὑμῖν χάρις ἐστί;»* (Λκ. στ' 32).

Στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή ὁ Κύριος θέτει ἓνα ἐρώτημα πού πραγματικά μᾶς ξεβολεύει καί μᾶς ἀναστατώνει. Εἶναι ἓνα ἐρώτημα πού γκρεμίζει τά δεδομένα καί θέτει καινούργιους στόχους γιά τόν ἄνθρωπο πού ζητάει τή σωτηρία. Εἶναι ἓνα ἐρώτημα πού

ἀνοίγει τήν ἀγάπη σέ μία διάσταση δυσπρόσιτη καί δυσκολοκατόρθωτη.

Μᾶς ρωτάει ὁ Χριστός: «εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί;». Πίσω ἀπό τό ἐρώτημα αὐτό οὐσιαστικά μᾶς ἐπισημαίνει πῶς, ἐάν ἀγαπᾶμε ὅσους μᾶς ἀγαποῦν, τότε δέν μπορούμε νά περιμένουμε κάποια χάρη καί κάποια εὐλογία ἀπό τό Θεό. Ἄρα, ἐάν ἀγαπᾶμε τό Θεό καί θέλουμε νά ἔχουμε ἀληθινή σχέση μαζί Του, εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀγαπήσουμε καί ὅλα τά πρόσωπα γύρω μας καί αὐτά πού μᾶς ἀγαποῦν καί αὐτά πού δέν μᾶς ἀγαποῦν.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τά ἀγαπημένα πρόσωπα εἶναι φυσική κατάσταση. Ἐπειδὴ εἶναι φυσική κατάσταση εἶναι εὐκόλη. Ἡ ἀγάπη γιά πρόσωπα ἀντιπαθητικά καί ἀποκρουστικά, πρὸς πρόσωπα ἐχθρικά καί μισητά εἶναι ὑπερβατική, ὑπερφυσική, ὑπεράνθρωπη καί γι’

αυτό είναι πολύ δύσκολη. Για να χτίσουμε, όμως, τη σχέση μας με το Χριστό είναι απαραίτητο να ξεπεράσουμε τα εύκολα και να παλέψουμε για να καταφέρουμε τα δύσκολα.

Ἡ ἀγάπη γιά τούς ἐχθρούς ἀπαιτεῖ ταπείνωση, ἀνοιγμα τῆς καρδιάς, μακροθυμία, πνευματική καθοδήγηση, διάκριση, ἐσωτερική καλλιέργεια, ἀπέραντο πόθο γιά τό Χριστό, δίψα γιά τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἔκφραση τῆς ἀγάπης Του. Μόνον ὅποιος μιμεῖται τό Χριστό καί Τόν ἔχει ὡς μοναδικό πρότυπο στή ζωή του μπορεῖ νά ἐπιχειρήσει νά ἀγαπήσει τούς ἐχθρούς του. Μόνον ὅποιος κατανοεῖ πώς ἡ ἀγάπη εἶναι πιά δυνατή ἀπό τό θάνατο, πιά φωτεινή ἀπό τό σκοτάδι τοῦ μίσους, πιά ἐφευρετική ἀπό τήν πανουργία τῆς κακίας, πιά σοφή ἀπό τήν ἀνοησία τῆς ἔχθρας, πιά ἀγία ἀπό τήν ἱερότητα τῆς συγγένειας καί τῆς φιλίας, μπορεῖ

νά τήν ἀπλώσει σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀκόμη καί στούς ἐχθρούς.

Ἡ ἀγάπη γιά τούς ἐχθρούς φέρνει στόν πιστό ἐσωτερική γαλήνη, πληρότητα χαρᾶς, κατάπαυση τῶν τύψεων, πλησμονή θεϊκῆς χάρις. Ὅποιος ἀνοίγει τήν καρδιά του γιά νά βάλει μέσα της τούς ἐχθρούς του, βάζει πιά πρίν τό Χριστό. Ὁ μεγαλόκαρδος ἄνθρωπος μέ τήν εὐρύχωρη καρδιά γίνεται οἰκοδεσπότης τοῦ Θεοῦ, δοχεῖο τοῦ ἀγιασμοῦ, λυχνία φωτεινή στό σκοτεινό κόσμο.

Σήμερα, πού ἡ πορεία μας εἶναι γεμάτη ἀπό τά ἀγκάθια τῶν πειρασμῶν, τῶν θλίψεων καί τῶν ἀπογοητεύσεων, καθώς κινδυνεύουμε νά λυγίσουμε κάτω ἀπό τήν κούραση τῶν ἐπιθέσεων ἄσπονδων ἐχθρῶν καί «φίλων», καθώς ἀναλογιζόμαστε πολλές φορές ποιός εἶναι ὁδηγός καί ποιός ἀπατεώνας, καθώς διαπιστώνουμε ὅτι αὐτοί πού ἀνέλαβαν τήν προ-

στασία μας ουσιαστικά μόνο μᾶς ἐκμεταλλεύονται, ἔχουμε μία καί μοναδική λύση. Ἡ λύση εἶναι ἡ καθολική πρὸς ὅλους ἀγάπη.

Μὴ διστάσουμε νά γίνουμε οἱ ἀνόητοι καί τρελοὶ τῆς σύγχρονης ἐποχῆς, οἱ ἀθεράπευτα ρομαντικοὶ στὴν ἀπάνθρωπη κυνικότητα πού μᾶς περιβάλλει. Μὴ διστάσουμε νά σταυρωθοῦμε σάν τόν Ἐσταυρωμένο Βασιλιά μας. Μὴ διστάσουμε νά ζητιανέψουμε τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ μέ τίς φαινομενικά ἀνωφελεῖς θυσίες μας γιὰ τοὺς ἐχθροὺς μας. Μὴ διστάσουμε νά τιμωρηθοῦμε γιὰ τό καλό πού κάναμε καί πού σκορπίσαμε. Νά ξέρουμε πὼς ὅ,τι ἀπαξιώνει καί περιφρονεῖ ὁ κόσμος τό ἐκτιμᾷ ὁ Θεός. Νά ξέρουμε πὼς πάνω ἀπὸ τό φυσικό, τό λογικό καί τό ἀναμενόμενο, ὑπάρχει τό ὑπερβατικό, τό ὑπέρλογο καί τό ἀπροσδόκητο τῆς θεϊκῆς παρουσίας. Αὐτὴ θά τὴν

ἀπολαύσουμε μόνον ὅταν ἀγαπήσουμε ἀκόμη
καί τούς ἐχθρούς μας καί μακάρι νά μήν τή
χάσουμε οὔτε στήν παρούσα ζωή οὔτε σ' αὐτή
πού μᾶς περιμένει κατά τήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.